

naopak vždy i zjištěno býti, že hlavním a jediným cílem pachatelovým bylo, kritikou, nevybočující z mezí vytyčených zvláštnostmi konkrétního případu, a omezující se, pokud tu bylo přece třeba dotýkati se cti osoby jiné, na míru nejnútnejší, chrániti především, tudíž v první řadě, veřejný zájem.

Rozhodnutí nejv. soudu z 18. listopadu 1925 č. j. Zm I 596/25-4.

K výkladu § 532 tr. z. Pro lhůtu promlčecí ve smyslu tohoto ustanovení jest rozhodný nejprísnější způsob trestu na svobodě nebo nejvyšší výměra trestu na majetku, na něž soud v případě, o něž jde, může uznati. Nezáleží na tom, jaký trest snad podle zvláštních okolností případu uložil.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v X., jímž byl obžalovaný O. N. podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn obžaloby pro přečin podle § 14 č. 3 a 5 zákona ze dne 19. března 1923 č. 50. Sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil jako zmatečný a věc vrátil nalézajícímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody: Rozsudek soudu první stolice sprostuje obžalovaného obžaloby z důvodu promlčení zažalovaného skutku, řídě se názorem, že promlčecí lhůta činí při přečinech § 14 č. 3 a č. 5 zákona na ochranu republiky tři měsíce, jelikož jest na tyto přečiny stanoven trest prostého vězení a nalézací soud neměl by vzhledem na skutkový podklad obžaloby žádné příčiny, aby uznal vedle hlavního trestu také podle § 29 cit. zákona na trest peněžité; neboť čin nebyl spáchán ani ze zjištěnosti, ani v úmyslu poškoditi republiku a jest uvážiti dále, že obecný zákon trestní nezná vůbec současného ukládání hlavního trestu na svobodě a dodatkového trestu, takže dlužno za to míti, že hlavní trest musí býti vždycky trestem prísnějším, podle něhož se řídí promlčecí lhůta, i kdyby se použilo předpisů trestního zákona na takové kumulace trestů.

Právem potírá zmateční stížnost veřejného žalobce — uplatňující důvod zmatečnosti podle č. 9 lit. b) § 281 tr. ř. — názor nalézacího soudu o promlčecí lhůtě jako právně mylný.

Podle § 532 tr. z. má promlčecí lhůta tříměsíční místa jen při trest. činech, na něž ustanoveno prosté vězení beze zstření, nebo pokuta do 100 Kč za trest nejvyšší. Proto jest s hledi-

ska jak této, tak i druhé, šestiměsíční lhůty promlčecí — nejde-li o zvláštní trestní sazbu podmíněnou některou složkou skutku v zákoně jmenovitě uvedenou, jaké v projednávaném případě tu není — rozhodným nejpřísnější způsob trestu na svobodě, pokud se týče nejvyšší výměra trestu na penězích, na nějž soud podle příslušného místa zákona uznati může, a nezáleží na tom, zda by soud tohoto zákonného zmocnění — přihlížeje k zvláštním okolnostem případu — při potrestání předmětného skutku vyčerpal anebo ne, nehledě ani k tomu, že § 29 zákona na ochranu republiky — jak vyplývá ze slova »zejména« — zmocňuje soud k ukládání vedlejšího trestu na penězích bezvýjimečně, nikoliv, jak patrně míní nalézací soud, jen za předpokladů v rozhodovacích důvodech uvedených. Pro určení promlčecích lhůt trestných činů normovaných zákony, jimiž byl obecný zákoník trestní doplněn a změněn, jest bez významu, že trestní zákoník nezná kumulace trestů na svobodě a na penězích. Rozhodným jest, že taková kumulativní sazba trestní stanoví na dotyčný trestný čin větší trest, než jakým jest trest na svobodě sám o sobě, zejména tříměsíční lhůtou předpokládaný trest jednoduchého vězení beze zstření, a že v kumulativně stanoveném trestu na penězích nelze shledati pouhé zstření prostého vězení, o němž mluví věta o šestiměsíční lhůtě a jež nedodává prostému vězení tíhy větou o jednoroční lhůtě předpokládané, protože (vedlejší) trest na penězích není z prostředků zstření vězení v § 253 tr. z. výlučně uvedených. S hlediska § 532 tr. z. není konečně trest na svobodě přísnějším čili těžším trestem oproti trestu na penězích v tom smyslu, že by se při kumulaci trestu řídila promlčecí lhůta bezvýjimečně podle trestu na svobodě čili hlavního trestu samého o sobě. Naopak dlužno v kumulaci trestu na penězích s trestem na svobodě spatřovati po rozumu § 250 tr. z. zstření trestu, zejména hlavního trestu, jinaké než pouhé zstření vězení, takže v takové kumulativní sazbě trestní jde o stanovení přísnějšího, většího trestu, než jakým jest zstřené vězení prvního stupně a tím více než jakým jest jednoduché vězení beze zstření. Tomu svědčí též úvaha, že při alternativním stanovení trestu jednoduchého vězení a na penězích rozhoduje podle jasného znění § 532 tr. z. vrchní hranice trestu na penězích, je-li vyšší než 100, pokud se týče 400 Kč, takže na př. pro přestupek § 431 tr. z. platí promlčecí lhůta jednoho roku, ač tam alternativně stanoven trest jednoduchého vězení beze zstření.

Se zřetelem na § 29 zákona na ochranu republiky dlužno

proto promlčecí lhůtu přečinu § 14 č. 3 a 5 tohoto zákona určití dobou jednoho roku.

Rozhodnutí nejvyš. soudu z 29. dubna 1926 Zm I 92/26-4.

D E N Í K.

Nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců zavedené zákonem z 15. X. 1925 č. 221 Sb. z. a n. nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1926. Tímto dnem počnou též působiti okresní sbory u jednotlivých okresních úřadů (okr. správ politických, magistrátů, hlavnoslužnovských úřadů) v čele s předsedou okres. úřadu. Tyto okresní sbory spolu i s ústředním sborem Léčebného fondu jako nositele uvedeného pojištění byli zatím jmenováni ministrem soc. péče nežli budou zvoleni po provedených volbách na základě vládn. nařízení ze 16. července 1926. Vládním nařízením z téhož dne vyslovena byla pojistná povinnost pro duchovní, kteří vykonávají úkony veřejné správy duchovní a učitelů, které zákon sám přímo nepojistil. Jak se dovídáme, přinesou denní listy bližší informaci o tomto pojištění, velikého významu sociálně-zdravotního pro statisíce veřejných zaměstnanců a jejich rodinných příslušníků.

Buletin de droit tchécoslovaque (vydává Právnická jednota v Praze redakcí dr. J. Šimáka a doc. dr. M. Boháčka). Právě vyšlo 2. číslo tohoto časopisu, jenž má seznamovati cizinu s československým právním životem. Obsahuje článek dr. Vladimíra Vochoce: La nationalité tchécoslovaque, jehož hlavní část byla pod titulem »Státní příslušnost československá« otištěna r. 1923 v časopisu »Zahraniční politika«. K francouzskému textu je připojen anglický výtah. Předplatné pro Československo 32 Kč (pro členy Právnické jednoty 16 Kč) přijímají knihkupectví nebo Právnická jednota v Praze I., Karolinum.

Knihopis. Prof. dr. Karel Hermann-Otavský vydal jakožto nástin svých přednášek spis »Československé právo směnečné podle všeobecného směnečného řádu« (Publikací Všehrdu č. 33), str. 148. Nákladem spolku Československých právníků »Všehrd«.